

Sygn. akt V CSK 75/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w N. (poprzednio: P. Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością P.)
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej spółki na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej P. sp. z o.o. z siedzibą w N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 października 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

W ocenie skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące definicji przyłącza kanalizacyjnego i wodociągowego, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 328), zakresu roszczeń osób, które wybudowały z własnych środków urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, a także pojęcia urządzenia użytego przez ustawodawcę w art. 49 k.c. Zagadnienie to skarżąca objęła również drugą przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że problematyka ta, po nowelizacji art. 49 k.c., budzi nie tylko poważne wątpliwości w doktrynie nauk prawnych, ale wywołuje też rozbieżności w orzecznictwie.

Skarżąca przedstawiła rozbudowane uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale zaprezentowana w nim argumentacja nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen powyższego problemu prawnego, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi, czy rozbieżnościami w orzecznictwie. W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego problemy

związane z wykładnią i stosowaniem powołanych przepisów zostały wyjaśnione i nie ma obecnie podstaw do zmiany tej linii orzeczniczej (zob.: uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt III SZP 2/16, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt II CSK 340/16, Biuletyn SN 2017, nr 4, poz. 12, postanowienie SN z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt II CSK 135/16, wyrok SN z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt III CSK 137/15, postanowienie SN z dnia 2 grudnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 144/15, wyrok SN z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt IV CSK 387/14, wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II CSK 169/14, postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV CSK 521/13, wszystkie dostępne na www.sn.pl, uchwałę SN z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 26/11, OSNC 2012, nr 1, poz. 8, wyrok SN z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn. akt III CSK 85/10, www.sn.pl). Mając ponadto na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności to, że jej przedmiotem jest złożenie oświadczenia woli o nabyciu od powoda prawa własności sieci wodociągowej położonej na działkach budowlanych, którą to sieć powód wybudował na własny koszt i która została przyłączona do szerszej sieci wodociągowej należącej do pozwanej i jest przez nią obecnie użytkowana, wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia prawnego - w odniesieniu do pojęcia przyłączy i urządzenia - nie miałoby wpływu na rozstrzygnięcie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.